

BÉKEHÍRŰK

„A jövő a béke emberéé”



XXIII. (LXXIII.) 20. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. MÁJUS 20.

Hosszan tűr érettünk

2 Péter 3:9

A rohanó élet forgatagában, az egymással való érintkezésben, a közlekedési eszközökön elhangzó vitatkozásokban ott van a mai kor emberének egyik betegsége: a türelmetlenség! Idegesek, indulataiknak nem tudnak gátat vetni, holott csak egy kis megértés és jóindulat kellene hozzá, máris megváltoznának az emberek. Az ószövetségben is voltak türelmetlen emberek. „Mint a város, amelynek csupa rés a kőfala, olyan az az ember, akinek nincs önuralma” (Péld 25:28). Az önuralom, a türelem hiánycikk a mai ember életében.

A hívő: keresztyénnek elől kell járnia a türelemben. Sok példaképet sorolhatnánk fel elődeink türelmet gyakorló életéből. Nézzük meg Pál apostolt, aki Krisztusért az életét is kész volt feláldozni, miközben az üldözések egész sorozatán esett keresztül, s türellemmel viselte el a megaláztatását, szenvedését. Amikor élete végéhez közeledett, hű tanítványának Timótheusnak ezeket írta: „Te pedig követtél az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, szeretetemet, türelmemet” (2Tim 3:10). Honnan volt Pálban ennyi türelem küzdelmes élete során? Mert Urára, Jézus Krisztusra tekintett. Az ő tanítását, szenvedő életét, a golgotai keresztet tette élete középpontjává! Krisztus volt erőforrása, és példaképe! Hogy mennyire élt benne Krisztus és hogyan munkálkodott a Lélek általa, az kitűnik e szavakból: „Jézus Krisztus bennem mutatja meg legelőbb a teljes hosszútűrését példa gyanánt azoknak, akik hisznek őbenne” (1Tim 1:16). Ezért tudott szerető szívvel és kitartással könyörögni a kolossébeli hívekért, hogy legyen bennük türelem. A türelem nem egy pillanat műve a hívő lélekben, mint az. Újjászületés, hanem egy hosszú iskolának utolsó osztálya. Először meg kell ismerkedni Isten akaratával, azután jön a gyümölcstermés, az Úrnak szolgáló élet! Az engedelmeség mértéke szerint az újabb növekedés Isten megismerésében.

Ott él e bennünk, gyülekezetünkben a kitartás és a türelem? Hányszor vesztítettük el türelmünket, talán kitartásunkat is, amikor a kísértő hatalma alá kerültünk! A magunk ereje kevés az ősi ellenség támadásával szemben. Hogy megtudjunk állni a hit próbáiban, Krisztusra kell néznünk, hogy megmaradjunk hűségesen. Ha végig tekintünk a világon, látnunk kell, hogy milyen nagy az Istennek az emberek iránti hosszútűrése. Csodálkoznunk kell, ha a magunk életére vagy mások életére nézünk, hogy Isten milyen végtelen türellemmel hordozza el azt a sok káromlást, bűnt és gyalázatot, ami az ő szent nevére hullik!

Hogyan lehetünk türelmesekké? Ha az Úrra nézünk. Ha krisztusi türellemmel tudunk a világban járni. Ha a megpróbáltatások és kísértések, betegségek, szenvedések iskolájában kiálljuk a próbákat! Ha példaként vesszük az Úr nagy szolgálatait! Ha a Biblia lapjain, vagy a keresztyénség történetében és a jelenkorban élő példaképekre tekintünk. Legyünk türelmesek, udvariasak, egymást megbecsülők, mind a gyülekezeti életben, mind az egymással való érintkezés során. A türelem meghozza jutalmát! Jézus ezeket mondta tanítványainak: „A ti béketűréstek által nyertek meg lelketeket” (Lk 20:19).

Somogyi János

„Elmegyek — ismét eljövök”

János 14:2. 3.

Az Úr Jézus Krisztus mennybemenetelére emlékező hívők számára felbecsülhetetlen értékű ígéret ez. Hisz az mondta, aki sohasem hazudott, aki soha senkit sem tévesztett meg, aki szavainak igazát mindig cselekedettel és étellel hitelesítette. A kereszthalálra készülő mennyi Főpap kinyilatkoztatta ezt.

Mi, akik majd' kétezer év távlatából szemléljük a címben foglalt ígéretet, tudjuk, hogy a fölment Jézus halála és föltámadása után, ígérete első részét szemmel láthatólag beváltotta: ELMENT. Fölvitetett, és az Atya jobbára ült. Ha volt hatalma ez emberi értelemben számunkra megfoghatatlan fölemeltetéshez, akkor kétségtelen, hogy ígérete második felét is beváltja, és elkészíti nekünk az örökkévaló mennyi hajlékot, hogy majd mindannyian együtt lehessünk vele földi pályánk végétével. Vele mindörökké.

Míg lelkünk az ismeretlen jövőben reánk váró teljes öröm ígéretét ízlelgeti, elménk firtatva kérdezi: MIÉRT MENT EL? Csakugyan, nem lett volna jobb és szebb, ha testi jelenlétével alkalmanként megvigasztalt, megerősített volna minket? Nem, nem lett volna jobb! Hisz hozzánk való hasonlóságban még a megdicsőült Krisztust is korlátozták az ember-voltunktól elválaszthatatlan kötelek. Az ember Jézus nem lehetett egyszerre tíz, vagy száz, vagy millió helyen. Ha Krisztus még mindig testben járna itt a földünkön, nem létezne a minden ember számára fölkinált kegyelmi lehetőség, hogy a megváltó Úrral bárhol és bármikor élő közösségre jusson. Ő ezt is tudta, és ezért „bár szerette övéit, mindvégig szerette őket”, mégis testileg eltávolodott a mi látókörünkől, hogy aztán a nevében és hatalmával érkező vigasztaló Szentlélek által, minden benne hívő emberrel közölhesse magát valóságosan.

Mióta elment, mindenkinek módjában áll, hogy találkozzék vele, ha a bűnbánattól összetört szív emésztő vágyával, bűnbocsánatért esedezve közeledik hozzá. Ő elment testben, hogy a Lélek által mindenkor velünk, mindenhol segítségünkre lehessen.

Jézus Krisztus azonban nemcsak földi életünkről gondoskodott, akkor, amikor elment, hanem — művét betetőzve — biztosította a jövőnket is. Azért ment el, HOGY HELYET KÉSZÍTSEN nekünk. Mily nagy szükségünk van erre! Hisz itt lenn, csak kiküldetésben lévő vándorok vagyunk, Isten követésében járó tanítványok. „Fönt van a hon!” Itt sokszor csalódás, betegség és gyász felhői be napjainkat, de ott — miután legyőztetett utolsó ellenségünk, a halál — örök derűvel és békeséggel ragyogja be életünket az, aki elment, hogy helyet készítsen nekünk a Mennyi Városban.

Elképzeljük a szem, ha beletekint e dicsőségbe, és fölsóhajt bennünk a szív: KI JUTHAT EL ODA? Az Ige azt mondja: „Test és vér nem örökölheti...” Tehát csak az pillanthatja

MIVEL TEHÁT

NAGY FŐPAPUNK VAN,
AKI ÁTHATOLT AZ EGEKEN,
JÉZUS, AZ ISTEN FIA,
RAĞASZKODJUNK
HITVALLÁSUNKHOZ

Zsidókhöz írt levél 4:14

meg, aki újjászületett a Szentlélek által. Újjá kell tehát születned, de ez csak akkor lehetséges, ha régi életednek hátát fordítva, a megtérés száznyolcvan fokos fordulattal elindulsz Jézus Krisztus felé. A megtérés ugyanis nemcsak megélt, hanem ki is váltja a Szentlélek hatására végbe menő újjászületést. Ha a régiéd már elmúltak, s újjá lett benned minden, akkor kétség nélkül vár rád is a mennyi hajlék, a boldog viszontlátás a mennybe ment Úr Jézus Krisztussal.

Isten mindent megtett értünk, egyszülött Fiát adta, megajándékozott a földi étellel és örök otthont készített. Mindezt azért, mert nagyon szeret. Viszonzzuk e drága ajándékot azzal, hogy életünket hatalma alá rendelve, földi zárandoklásunk idején mindazt megteesszük engedelmes szívvel, amivel másokat is boldoggá tehetünk. Így nemcsak szavaink, hanem tetteink is jó hírt keltenek annak az Országnak, ahonnan a mi megtartó Urunkat, Jézus Krisztust, szüntelen visszavárvuk.

—Ö— —EL

„Az egyházak szolgálata a jelenlegi világban a leszerelésért és igazságosságért”

Részletek a moszkvai EBSZ konzultáció elhangzott előadásából

„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek”.

(Mt 5:9).

A címben szereplő egyházak alatt mi a baptista közösségeket és gyülekezeteket értjük. A mi dolgunk azt vizsgálni, hogy a baptizmus mit tehet a tartós békéért, a leszerelésért és igazságosságért...

Az egyház elsőrendű szolgálata az emberek javára az Evangélium hirdetése, mászóval annak a megbékélésnek a szolgálata, amely az Istennel és az emberekkel való békeséghez vezet. Az egyháznak ezt a feladatot a neki adott talentumok és az Egyház Urától nyert megbízatás alapján kell végeznie...

Ezt az örök feladatot a változó világ mindenkorai szükségleteit figyelembe véve, korszerűen és időszerteen kell végeznie. Megmerevedett formák és hagyományok alkalmatlanná tehetik az egyházat a szolgálatra. A jelenlegi világban kell a ma egyházának hivatását betölteni. Ez nem megalkuvást vagy öncélú alkalmazkodást jelent az adott körülményekhez, hanem a ma emberének hatékony megközelítését az Evangélium által. Nem alapelveinket változtatjuk, nem az igei kinyilatkoztatást alakítjuk át, hanem gyakorlati módszereinkben igyekszünk az Evangélium szolgálatát időszerteen végezni...

A baptista keresztyén gondolkodás és magatartás számára nem újkeletű a világ békéjéért és az igazságosságért való odaszánt fáradozás. Már jó ideje annak, hogy hangsúlyt kap a tanításunkban az Istennel való megbékélés mellett az emberek és népek közötti politikai béke és társadalmi igazságosság hirdetése is. Ez a felfogás egyre erőteljesebb.

Emlékezzünk a stockholmi baptista világkongresszus határozataira a világ-béke ügyében! Csak egy mondatot hadd idézzek: „A béke ügyében mi, baptisták, megígérjük, hogy új lendülettel fogunk dolgozni mindazért, ami a békéhez vezet, megemlékezvén Krisztus szavairól: „Boldogok a békeségszerzők, mert ők az Isten fiainak mondatnak”...

Mivel helyesnek és fontosnak tartjuk, hogy igaz és jó szándékunk a béke és a leszerelés érdekében hangot kapjon és kifejezésre jusson, ilyen értelemben igen alkalmas fórumnak tartjuk a Keresztyén Békekonferenciát, amely a keresztyén békeszolgálat sajátos vonalát képviseli és valóban keresztyéni, egyházi hozzájárulást mindazoknak a szerföltött égető nemzetközi kérdéseknek a megoldásához, amelyek a mai világ létkérdesei...

Ezt az együttműködést a béke, a leszerelés és igazságosság érdekében annál inkább fontosnak tekintjük, mert ma is vannak bizonyos keresztyén csoportok és keresztyének, akik az egyház feladatát abban látják, hogy az egyház harcoljon valami vagy valakik ellen. Mi sokkal inkább azt látjuk főfeladatunknak, hogy az egyház küzdjön valami-ért vagy valakik-ért.

Bár a hidegháború klasszikus korszaka — a háború utáni másfél évtized — már a múlté, még mindig akadnak olyan keresztyének, akik hitelt adnak annak a hamis propagandának, amely szerint a szocialista országok keresztyéneinek béketörökvései csupán politikai jellegűek, s ezzel feladják az egyház igazi küldetésének megvalósítását. Szívesen látnák azt a „földalatti” egyházat, amely szembeszegül a körülötte lévő világgal. Mi azt valljuk, hogy éppen akkor ad-

nánk felhívásunkat, hogyha magunkba zárkozva, csak magunknak, az egyházért élünk, és nem vállalnánk a felelősséget a világ és az emberiség ügyéért...

Minden pozitív erőt összeköthet az a felismerés, hogy a béke egyenlő mértékben szükséges minden népnek. A nukleáris világháború elhárításában minden nép érdekelt. Minden népet egyformán érint a föld tartalékaival folyó ésszerű gazdálkodás, a természet és a környezet védelme. E nagy feladatok érdekében tovább kell fokozódnia az enyhülésnek. Tudatosítanunk kell, hogy földi létünk biztonságára nézve egyetlen alternatíva van, s ez a béke.

A béke nem teljes igazságosság nélkül... Az igazságosság nem elvont eszme, hanem aldosztos cselekvés. Ahogyan Isten igazságossága is, amely az ember felemelését célozza, a legnagyobb áldozatvállalást jelentette, mi is csak ezen az úton — a lemondás, önfegyelmzés és áldozat árán — lehetünk igazságosak és ezért kell küzdenünk...

Az egyház kötelessége, hogy az elnyomottak, a kizsákmányoltak, a faji diszkriminációt szenvedők mellé álljon. A faji kérdés megoldása nélkül nem lehet igazán szolgálni a világ békéért, mivel a faji megkülönböztetés általában egyet jelent a kizsákmányolással, az éhséggel, az analfabétizmussal, a szegénységgel, a munkanélküliséggel kategóriáival...

A Biblia nem csupán azt tanítja, hogy Isten az egész emberiséget teremte, hanem azt is, hogy gondviselése tekintetében is oszthatatlan egésznek tekinti az emberiséget (Mt 5:45). Ezt kívánja tőlünk is Teremtő Istenünk, hogy készségek legyünk a világ és az emberiség javáért való fáradozásra.

Laczkovszki János

A testvéri református egyház gyásza

Elhunyt dr. Bakos Lajos püspök

A Dunántúli Református Egyházkerület püspöke, a Veszprémi Református Egyházközség lelkipásztora, életének 74. évében, 1979. április 26-án Urához költözött. Élete, szolgálata hiteles bizonyíték volt az élő Krisztusról, Akinek szavaival így foglalta imádságba és valóságba életének célját püspöki székhelyében: „En tiköztetek olyan legyek, mint aki szolgál”. Életművével nemcsak egyházkerületének és a református egyháznak, hanem a magyarországi egyházak ökumenikus közösségének is maradandó értékű szolgálatot végzett. Társadalmi megbízatásaiban is hűséggel szolgálta népünket és a békesség szent ügyét. Hisszük, hogy Krisztusi szeretet által végzett szolgálatai maradandónak bizonyulnak az Űrben.

A hűséges szolgálat május 4-én népes gyászoló gyülekezet kísérte utolsó földi útjára a veszprémi református templomból a Vámosi úti temetőbe.

A vigasztalás ígét D. dr. Bartha Tibor püspök, a Zsinat elnöke hirdette. Búcsút vett a testvéregyházak nevében D. dr. Ottlyk Ernő evangélikus püspök. Megjelent a végtisztességen Miklós Imre államtitkár, az Állami Egyháziügyi Hivatal elnöke és dr. Pozsonyi László főosztályvezető. A Szabadegyházak Tanácsa tag-egyházainak képviselőiben dr. Palotay Sándor elnök, Szakács József a H. N. Adventista Egyház elnöke, valamint Mészáros Kálmán a Baptista Egyház szakterületi alelnöke vett részt.

Egyházunk tagjai nevében kívánjuk, hogy az Űr vigasztalja meg a gyászoló hozzátartozókat, és a püspökét elvesztett egyházkerület gyülekezeteit!

„Boldogok a halottak akik az Űrben halnak meg” (Jel. 14:13.)

A szolgatárs emlékezik

Kolozs József lelkipásztor, a Tiszavidék ismert missziómunkása, a Tanügyi Bizottság volt elnöke, 1879. május 3-án, 100 éve született. Ebből az alkalomból fölkerestük Baranyay Mihály testvér, a Teológiai Szeminárium nyugalmazott igazgatóját, hogy a misszióban együtt töltött évek alapján mondja el visszaemlékezését Kolozs Józsefről.

Arra kérjük Baranyay testvért, mondja el, mikor ismerkedett meg Kolozs József testvérral, milyen alkalomból találkoztak először?

1912-ben, a szemináriumi tanév elején, a már bent lévő hallgatók mellé, a munkamezőről egyéves tanfolyamra hívtak be több missziómunkást. Köztük volt Kolozs József is, aki már régen kint dolgozott a misszióban. En már utolsó éves szeminarista voltam, így egy évet töltöttünk együtt. Akkor találkoztam vele először, ez idő alatt épült ki barátságunk. Szeretettel, nagyon komoly, lelki embernek ismertem meg. Egyenes, a bűnnel megalkuvást nem ismerő jellem volt. Sokat beszélgettünk. Olykor egyben-másban nem egyezett a véleményünk. A vitában is természetesen volt, egészségesen öntudatos. Alapos mérlegeléssel igyekezett kialakítani magában a dolgok lényegét megragadó véleményét és abból később nem is nagyon engedett. Életében később sem látok kitérőket, egyenesen ment az úton. Az iskola végzetével én két hónapra Albertvárosra kerültem, majd Londonba mentem, ahonnan az első világháború kitörése előtt hat héttel jöttem haza. Kolozs testvér ugyanekkor katona volt.

Úgy tudjuk, a későbbiekben gyakran dolgoztak együtt a misszióban. Mely területeken? Milyenek ismerték meg Kolozs testvér szolgálatait, s őt mint lelkipásztort munkavégzés közben?

Igen sokszor dolgoztunk együtt, különösen a háború után, amikor a békeszerződés során kialakított új határok miatt, közösségünk létszáma 23 ezerről 7200-ra csökkent. Ebben az időben a Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetségének titkára voltam, s ilyen minőségben jártam az országot, emellett elláttam Albertváros és még 8 állomást. A hűség és lelkesedés megmaradt a megfogyatkozott közösségekben. Sokat dolgoztunk és fáradtunk, sokfelé szerveztünk hitmelyítőket. Ezek hatására az egyik évben több mint 1000 új tagot merítettünk be. Többször jártam Törökszentmiklóson is, Kolozs testvér akkori szolgálati helyén. Vele nagyon jól megértettük egymást a szolgálatban; nézeteltérésre nem emlékszem. Ez időtájt elhunyt első felesége temetésére is engem hívott meg. Igéihirdetései és tanításai mélyenszántóak, bibliaiak voltak. Sok szakaszt idézett szó szerint a Szentírásból; nagy igeismerete volt. Úgy éreztem, hogy hallgatói ne csak jelen legyenek, de hallgassák is az ígét. Jó né-

hányszor felszólította hallgatóit: „Tessék csak figyelni!” Igéihirdetéseiben személyessé tette az üzenetet közvetlen előadómóddal. Fáradhatatlan, jó igéihirdetőnek tartom őt! Utolsó éveiben sem tette le a szolgálatot, gyalogolt, nem ismert fáradtságot. Még akkor is előfordult, hogy délelőtt az egyik helységben, délután a másik községben prédikált. A Krisztus szeretete szorongatta, igazi apostoli lélek lakott benne.

A Tanügyi Bizottság elnökeként, feladata elsősorban a felügyelet gyakorlása volt. A hét tagból álló Felvételi Bizottság elnöki tisztét is ő töltötte be. Feladatuk a felvételi kérelmek elbírálása és megvitatása volt. Nagyon komoly munkát végzett szolgálatának ezen a területén is. Vezetésével évközből többször is összeültek, hogy megtárgyalják a szemináriumi munkáját, az elvégzendő feladatokat. A Tanügyi Bizottság adminisztrációjával én voltam megbízva, de többször szolgáltam a szemináriumban is, mint felkért előadó, ezért ismerem ezt a ténykedését is. A Misszió Bizottság tagjaként Kolozs testvér komoly feladatokat kapott és oldott meg. Tiszta jellem volt, akire könnyebb problémákat is rálehetett bízni.

Ezután még sok-sok éven át dolgoztak mindketten a misszióban, különböző helyeken, különféle feladatokat végezve. Munkásságuknak ez a szakasza immár történelem. Hadd kérdezzük most végül: Milyen emléket őriz utolsó, földi találkozásukról?

Egy napon eljutott hozzám a hír, hogy Kolozs testvér nagyon beteg. A lelkemben megszólalt egy hang: „Menj, látogasd meg!” Elmentem tehát és meglátogattam őt Vámospercsen. Üdvözléssel ezt mondtam neki: „Isten küldött hozzád most, és azt üzeni, hogy szeret!” Ez egy szombati napon történt, akkor már nagyon gyöngy volt. Másnap délelőtt a gyülekezetben szolgáltam, s a déli vónattal elutaztam Debrecenbe. Tőle még elbúcsúztam, de hétfőn már azzal a hírral jöttem hozzám, hogy elköltözött az örökkévalóságba. A jó Isten küldött el angyalaival, amikor elvittem neki utolsó óráiban az üzenetet: „Isten szeret!” Valóban igaz az, amit az Űr Jézus mondott: „En veled leszek, nem hagyok egyedül!” Nekem is nagyon sok kísértésben és próbában volt részem az életben, és azt is tudom, hogy nem fog békén hagyni az ördög soha; de Krisztusban vagyok elrejtve, és ez nekem elég, ez elég volt Kolozs testvérnek is a végső órában!

Végül ne felejtjük el, hogy mai misszionk alapjait Kolozs József és a hozzá hasonló elődök munkája rakta le, legyen hála életükért mennyei Atyánknak!

Köszönjük a beszélgetést!

ifj. Nagy Sándor



A Budapesti Baptista Teológiai Szeminárium oktatói és hallgatói az interjúban is említett 1910–13-as tanévben

Első sor (balról-jobbra): Beharka Pál, Nagy Pál, Udvarnoki András, Kolozs József, Kovács József

Második sor: Molnár Sándor, Gönczi Sándor, Kántor Ferenc, Ondrik József, Baranyay Mihály, Oala Ábrahám

A legszebb ének

Énekek Éneke 2:10–13

Ünnepével együtt a szabadulás ünnepévé lett. De az is kétségtelen, hogy ez az ünnep mind a mai napig megőrizte tavaszi ünnep jellegét. Erre utal többek között az, hogy a páska ünnepen felolvasásra kerül (és kerül ma is) az Énekek éneke. Erre a könyvre sok mindent rálehet fogni, de azt aligha, hogy az egyiptomi szabaduláshoz bármiféle köze lenne.

Az Énekek éneke egyedülálló könyv a Szentírásban, ugyanis témája a szerelem. De hát mi köze van a szerelemnek a Bibliához, Istenhez? Ezt a szemérmeskedő kérdést sokan és sokszor fölvetették. Azon is hosszú vita folyt, hogy maradhat-e egyáltalán a Bibliában ez a könyv. Próbáljunk választolni! A zsidók a szerelmet Isten ajándékának, mégpedig az egyik legértékesebb ajándékának tekintették, és ezt a véleményüket nem szégyellték hangsúlyozni. Ugyannyira nem, hogy egyik legnagyobb ünnepükön fölolvasták ezt a könyvet, amelyről igazán nem mondható el, hogy nem lenne szókimondó a szerelem vonatkozásában. A keleti ember természetesen, magától érthetőnek tekintette az egymásratalálás örömet, és annak minden megnyilvánulását. Salamon király lehet szerelmes. Lehet, mégpedig nem feltétlenül a fáraó leányába, hanem Szulamitba. Ez a bájos leány — a nép gyermeke — a maga varázsos szépségében is tisztán áll előttünk, nincs egyetlen fölösleges szava, mozdulata. Ez a természetesség jellemző kapcsolatukra is. Egyszerűen szeretik egymást. És ez a legnagyobb érzés két ember között.

Persze mindig voltak — ma is akadnak még —, akik Isten tekintélyét féltve JAHVE és az ő népe, vagy Krisztus és az egyház kapcsolatát vélik fölismereni ebben a könyvben. Az tény, hogy mindkét vonatkozásban alkalmas kép ez a magasrendű szeretetkapcsolat ábrázolásá-

ra is, de hogy ez lenne a célja a Szentírásban, arra nincs semmiféle utalás. Szabad hát benne nekünk is a legbensőségesebb emberi kapcsolat, a szerelem dicséretét látni. A héber cím jó magyarsággal azt jelenti: „A legszebb ének”. Ahogy a szentek szentje a legszentebb hely a szent helyek között, úgy ez a legszebb ének az énekek között. S hogy amit mondok, az nem valamiféle divatos modernkedés, arra nézve hadd álljon itt egy idézet nem mai szerzőtől, hanem a méltán népszerű Bibliai Lexikonból: „Vannak, akik az Énekek éneke stílusát több helyütt nagyon érzékinek tartják és megbotránkoznak rajta. Az ilyeneknek nincs érzékük a keleti költészet jelképes nyelve iránt, amely a lelki valóságot gyakran érzéki vonásokkal ábrázolja, de az érzéki vonások is komoly és mély erkölcsi eszméket rejtnek. Ha az allegorizálással nagyon messze megyünk, s a költemény minden vonásába valami allegorikusan kifejezett lelki dolgot akarunk belemagyarázni, akkor az egész könyv friss tavaszi búbája szertefoszlik. Így történt ez a rabbinusok és a középkori keresztyén tudósok nehézkes magyarázatainál”.

Vannak szakemberek, akik föltételezik, hogy maguk a zsidók is erősnek találták bizonyos részüket, és ezeket kihagyták, a megmaradó anyagot pedig úgy szerkesztették meg, hogy az eredetileg (föltételezetten) összefüggő szerelmi történet mozaikszerűen töredezetté vált.

A cím alatt jelölt szakaszban a tavaszt a következő sorok jelzik: „Vége van a télnek, elmúlt az esőzés, elment. Megjelentek a virágok a földön, itt az énekítés

ideje, gerlebúgás hangzik földünkön. Érellel első gyümölcsöt a fügefá, és a virágzó szőlők illatoznak.”

Tavasz, szerelem. Amilyen színes és illatos ez a tavaszkép, olyan színes — önmagától bomló bimbó, pompázó virág, megfogant gyümölcs — az meghatóan gyöngéd kapcsolatot, a szikrázóan tiszta szerelem, amit a költő eszményít.

És hogy mit tanuljunk a legszebb énekből? Tisztán szeretni az Isten által nekünk rendelt társat. Adni! Értékelné a szerelmet, mint Isten ajándékát. Mindezt nem jelenti azt, hogy megfélemedezünk a Forrástól, az Alkotótól, aki jónak látta az embert úgy megteremtteni, ahogy teremtetted, a Szeretetről, aki Egyetlenét is értünk adta, hogy boldogok legyünk már itt a földön — az Ő tervei szerint — és odaát.

ifj. Almási Mihály

Ez a májusi vasárnap

Szép ez a májusi vasárnap!

A Nap gazdagon ontja fényét

a tájak zöld szőnyegeire,

s a boldog, lágy, csöndes szellő küld

lepke-szárnyú kisézőzenét

zsendülő tavaszi világnak.

Olyan jó most élvezni a fényt,

a szellőt, mely simogat lágyan,

s szívünkbe engedni a reményt

itt az ezerhúrú muzsikánál,

és hinni gyermekien, bátran:

erősebb az Élet a halálnál!

Venyercsán László